Ч. 222 Второк 5 (17) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Австрийскі міністри в Будапешті. — Виконуючий комітет правиці. — З ческої праси.)

Президент міністрів ґр. Клярі і управитель міністерства скарбу др. Князьолуцкий виїхали вчера вечером до Будапешту. З ґр. Клярім виїхав і шеф президияльного бюра в раді міністрів бар. Гауеншільд. Ся подорож членів кабінету до Пешту має на цілы близше порозуміне з угорским міністерством. Ві второк ґр. Клярі і др. Князьолуцкий вернуть до Відня. Імовірно приїдуть разом з ними до Відня пп. Сель і Люкач, аби взяти участь у спільних конференциях міністерияльних, які мають там відбути ся ві второк, а то в справі уложеня спільного буджету, та установленя речиниця скликаня деле'ґацый.

В суботу по полудни відбуло ся засіданє виконуючого комітету правиці, в котрім взяло участь 15 членів під проводом п. Яворского. В тих зборах взяв також участь президент палати з титулу старшини пос. Цуркан, а католицку партию народну заступав др. Фукс. Наради дотикали справи вибору президента палати.

О проекті язикового закона, виготовленім дром Білиньским пише ческа Politik: Не можна ще нині сказати, яка доля жде проект язикового закона, виготовлений дром Білиньским. Однако то факт, що предложенє стрічає на ріжні перепони, а то із сторони Поляків. Доси нема ще даних, чи побоюванє, що той проект єсть небезпечний для дальшого істнованя більшости, оправдане, головно тому, що подробиці дотикаючи того проекту ще не подані до публичної відомости. Наше первістне донесенє, що посли Дідушицкий і Козловский взяли участь в виготовленю того проекту, мусимо о стілько змінити, що ті посли були перші, котрим п. Білиньский представив свій проект і хотів їх для него приєднати. Між ними прийшло до приватної необовязуючої устної виміни гадок. Вчера повідомив п. Білиньский о змісті проекту також пп. Яворского і Єнджейовича.

Ceska Revue в статї о ситуациї доказує, що Чехи не уважають себе за побідженых. О теперішнім конфлікті не рішають особи, що виступають на політичній арені, але поміч з гори. Чехів придавлює лиш і гризе сьвідомість, що меншости взагалі позволено тріюмфувати над більшостию. Наше становище супротив нового кабінету, зависить з одного боку від его місиї, а з другого від нашої проґрами. Тим становищем може бути лише рішуча опозиция. Взгляди взаїмности супротив партий правиці, взгляди на будучність, отже взгляди супротив висших і тревалих інтересів, дадуть нашій опозициї степень і форму. Але хоч в певних границях, наша опозиция мусить бути ясна і енерґічна. Не так материяльний зміст язикових розпоряджень, котрий може бути відреставрований, як скорше цілий спосіб, в який їх знесено нарушує в безвзлядний і брутальний спосіб наші чувства і обурює навіть найскокійнійшого і найтерпеливійшого Чеха. Ми так довго не спічнемо і не допустимо до спокійної консолідациї австрийскої політики, як довго не пімстимо, звернений против нас удар правительства ґр. Клярі'ого. В тій хвили конспирують ся бажаня і змаганя зміряючи до розбитя правиці. Ми не боїмо ся удачи тих змагань. Але ми до того не причинимо ся і з нашої вини правиця не розлетить ся. Однак то, чи ческі посли задержать звязь з правицею, зависить від двох условий. Союзні партиї мусять признати, що зворот, який тепер наступив звернений против нас, що ми виступили против тенденциї того звороту і мусимо відплатити ся за одержаний поличник. Союзні партиї мусять признати, що, коли для нас прийде причина до борби для партий правиці прийде причина до союза. Коли ми маємо специяльні і вистатчаючі причини до поборюваня правительственної провізориї, котрої задачию є утворити против нас заговор думаємо, що і ціла правиця мусить против неї виступити.

Вісти з Руского Товариства педаґоґічного.

Засіданє виділу Руского Тов. педаґ. у Львові відбуло ся 30 вересня 1899 під проводом голови п. дир. Харкевича.

1. Голова подає до відомости, що разом з проф. др. Пачовским був у митрополита Куїловского, щоби его повитати в імени Тов. педаґоґічного.

2. По довшій дискусиї в справі календаря, ухвалено, щоби з причини короткого часу Тов. педаґоґічне видало свій календар аж на рік 1901.

59)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Не питай мене Реджінальде — сказав Керрінґтон. — У тебе нема моральної відваги а твій брак енерґії ще би й мене спиняв. Не знай нічого, не сподівай ся нічого. Ті, що роблять за тебе, уміють тихцем робити. От, добре, підпиши-ко маленьку грамоту — зовсім щось подібного, як та, яку ти мені виставив на замку в Рейнгем.

То легко говорило ся; але згаданий документ то був акт даровизни, котрим Реджінальд Еверстронґ відступав Вікторови Керрінґтонови половину річного доходу, котрий він мав побирати від першого червня сего року.

— Я тобі маю дати половину моїх доходів?

— Так, любий Реджінальде, від 1 червня сего року. Ти знаєш, що я пильно стараю ся о твоє щастє. Коли гадаєш, що не треба підписувати сеї грамоти, то й я не буду дальше пильнувати твоїх інтересів.

— А що буде, як тобі не удасть ся?

— Коли не удасть ся, то згадана грамота буде лиш записаним папером, бо ти преці не маєш ніяких доходів і мабуть аж до червня не будеш мати без моєї помочи.

Остаточно скінчило ся, як звичайно. Реджінальд підписав грамоту, не розважившн навіть, що підписує.

— Чи ти сими часами говорив з Павлиною.

— Сими часами ні.

— Не знаю, що їй такого стало ся — додав Реджінальд трохи згризений; — не пише до мене нічого, не питає, чому я не показую ся і не даю звістки о собі.

— Може єї вже навкучило ся писати до когось, що не уміє їх листів оцінити?

— Они робили мені завсігди приятність, — відповів Реджінальд; але годі від мене жадати, щоби я мав час на всі відповідати. Женщини не знають нічого ліпшого, лиш писати довжезні листи.

— А може пані Дурска знайшла когось, що схоче відповідати на єї листи — сказав Керрінґтон.

По тім розійшли ся оба, а Реджінальд закликав дорожку, котрою поїхав до віллї Гільтон.

Був би слухав Керрінґтона і ще довше не показував ся у Павлини, як би був певний того, що она все ще его убожає; але єї мовчанє дразнило его.

Звичаї пані Дурскої були ему знані; він знав, що аж під вечер можна з нею поговорити.

Була майже 6 година, коли він заїхав перед Гільтон Гавз. Карльо Таос, що впустив его, видивив ся на него і ніби якось строго придивляв ся ему, коли вів его до сальону, в котрім Павлина принимала звичайно своїх гостий.

Тут добачив ґраф Реджінальд щось, що було для него малою несподіванкою і трохи гнівало. Він гадав, що застане Павлину задуманою, нещасливою, може слабою. Він був тої гадки, що коли появить ся, то тим єї зворушить. Єго дивувало то, що она не писала, а коли над тим роздумував, погадав собі, що она перестала писати, бо гніває ся на него, а гніває ся іменно для того, що все ще его любить.

На диво, застав єї дуже розмовною, прекрасно убраною. Ще ніколи не видів єї такою красною, такою ясніючою з радости і щастя.

Він стиснув вдовици ніжно руку і через хвильку споглядав мовчки на неї.

— Люба Павлино — відозвав ся він наконець; — я Вас ще ніколи не видів такою хорошенькою як нині. А всеж-таки я майже ще нині побоював ся, що Ви слабі.

— Так, а то длячого? — спитала она. — Она то сказала таким тоном, як звичайно розмавляє ся в товаристві і годі було що з того здогадувати ся.

— Бо то вже так давно, як Ви до мене писали.

— Мені відхотіло ся писати листи, котрим рідко коли діставала ся та честь, що Ви на них звернули увагу.

— Так, так — подумав собі ґраф — то я добре здогадував ся. Она загнівала ся.

— Якійже обставині завдячую нинішну гостину? — спитала пані Дурска майже холодно.

— Она страшно загнівана — подумав він собі. — Люба Павлина — сказав він голосно; — хибаж можете собі погадати, що Ваші листи були байдужні для мене? Я був занятий і, як знаєте, мене не було в Льондоні.

— Ну, так — відповіла она — Ви, бачу,

3. Ухвалено внести умотивовану петицию до власти шкільної, щоби посаду руского язика спільну для мужеской і женьской семинарії учительскої у Львові розділено на дві окремі посади.

4. Голова здає справу з засіданя комітету женьского інститута. Інститут поміщений при ул. Курковій ч. 10. — гарно уряджений і розвиває ся добре. Референтка комітету п. Білецка відчитала реґулямін для інститута. Реґулямін той по переведеній дискусиї і деяких поправках, виділ приняв.

5. Голова здає справу що до стану рускої женьскої школи виділової. До кляси V. записало ся 32 а до кл. VI. 36 учениць. Закуплено для обох кляс лавки, катедри, шараґи, таблиці, коштом около 200 зр. Школа поміщена при ул. Вірменьскій ч. 2.

6. Ухвалено внести петицию до власти шкільної, щоби предложила зі сторони правительства Соймови внесене, аби у всіх женьских школах Галичини учено руского язика.

7. Принято 22 нових членів.

8. На бурсу учительску на руки о. декана Саноцкого зложили: Іван Ляйве 4 зр. — О. Кокотайло 2 зр. — О. Козак 1 зр. — О. Яремкевич 2 зр. — О. Грушкевич 1 зр. — О. Чехович 1 зр. — О. Виханьский 1 зр. — О. Тимкевич 50 кр. — О. Сапрун 50 кр. — О. Породко 1 зр. — О. Тустановский 50 кр. — О. Дольницкий 50 кр. — О. Каранович 1 зр. — О. Саноцкий 1 зр. — разом 17 зр. Дальше зложили на бурсу з розпродажи цеголок: О. Александер Маланюк 8 зр. — Василь Породко зібрав на конф. учит. 8 зр. 45 кр. — О. Лука Питлик 5 зр. — О. Володимир Познаньский 1 зр. — О. Іван Велигорский 9 зр. — Іван Копач 8 зр. — О. Куницкий 5 зр. — Сидір Громницкий 5 зр. — Стефан Танчаковский 10 зр.

Новинки.

Львів дня 16-го жовтня 1899.

— **Відзначеня.** Є. Вел. Цісар надав старості Станиславу Червиньскому у Львові при нагоді переходу его на пенсию титул радника Намістництва.

— **Тристалітний процес.** Висший краєвий баварский суд у Монахові видав сими днями засуд, яким закінчив процес, що вів ся вже від трехсот літ. Шляхотска родина фон Тінґен і селяни з села Бурсіну процесували ся о кусник ліса і з батьків на синів обі сторони виступали завзято в обороні власности спірного ліса. Тепер запав остаточний засуд, що признав селянам право власности і відкинув жаданя родини Тінґенів в справі ревізиї процесу.

— **Огні.** В Угнові згоріло дня 8 с. м. вісім загород враз із збіжем. Шкода значна а будинки не були обезпечені. — В половині серпня велика пожежа навістила місто Йокогаму в Японї; згоріла половина міста: по-над 3000 домів, межи тими 5 театрів, 8 шкіл і т. п., а в огни згинуло звиш 100 людий; шкода кілька міліонів.

— **Що може горівка.** З Бережанщини пишуть нам: В Плаучи малій, повіта бережаньского, зійшло ся дня 12-го с. м. кількох господарів і парубків до місцевої коршми на вечірну бесїду, аби всї свої журби закропити горівкою, що просто зі „шинквасу" есть для них найлїпша. А позаяк тут тепер малюють місцеву церков, отже межи тими господарями шинквасовими знайшов ся якимсь чином і помічник малярский Олендер. — З розговорів „moll" прийшло до „dur", а від того і до ріжних слів правди, висказаних в живі очи; пізнійше почали також і кулаки бігати. Наколи ті члени людского тїла зачали показуватись на Олендрі — той „дав ногам знати", однак то не помогло, — бо господар Кость Музика дістав его, а приложивши своїм тїлом, зачав его окладати знов кулаками. — Неборак спідний, хотївши своє житє ратувати, виняв з кишенї ножик і мірив тимже грубість сала понизше ребер Музики. На другий день приїхав з Козлова доктор, позашивав діри, „щоби сало з Музики не витїкло" і сконстатував, що Музика не довго вже буде грати на струнї свого житя, а також пішов лїкар до коршми, зревідував горівку, і знайшовши єї в станї дуже занечищенім, запечатав цїлу куфу, а окрім того показав присутним господарям, що они пють трутину — і через се переконанє їх, може перестане горівочка заглядати до внутря місцевих горожан. При кінцевій операциї був і командант жандармериї з Глинної. З сеї пригоди будуть мати наші горожани тілько дві науки: щоби не запивати ся і не пересиджувати в коршмі, бо там все найскорше приходить до сварнї і бійки, а також, що будуть переконані о тім, як то в многих коршмах мають ріжні способи занечищуваня горівки, в цїли задуреня і приманеня до коршми наших селян.

— **Процес за процесом або спадщина по дефрандантї.** Перед судом екзекуцийним Секция I. у Львові відбула ся в суботу цікава розправа, котра була наслідком кількох процесів, що вийшли один з другого: Річ була така: Звістний дефравдант Мільковский, що спроневірив в Намістництві значну суму гроший і тепер відсиджує кару у вязниці, мав дорогу любовницю якусь Бас, котрій давав дуже дорогі дарунки, такі, що н. пр. один лиш перстїнь коштував 480 зр. Отже коли Мільковского арештовано, Басівна перепуджена пішла сама до суду та віддала скарбови всї свої дорогоцїнности вартости кілька тисячів злр., хотячи в той спосіб позбути ся всякої одвічальности. Мимо того обжаловано єї тогди яко спільничку в злочинї Мільковского, однакож трибунал увільнив єї від всякої вини. Тогди Басівна пішла до голови по розум і стала каяти ся того, що віддала свої дорогоцїнности, котрі хоч і походили з дефравдациї, а все таки були єї власностию. Отже виточила процес скарбови державному о зворот тих дорогоцїнностий і виграла процес. Однакож в хвили, коли мала їх відобрати в депозиту, довідала ся о тім якась жидівка, вірителька Басівної і закондикувала цїлий депозит. Розпочав ся новий процес, в котрім Басівна помовляла свою вірительку о лихву. Остаточно справа закінчила ся тим, що Басівна часть своїх дорогоцїнностий мусїла віддати на покрите довгу, а другу часть задержала собі. Оттаку судьбу переходила спадщина по дефравдантї.

— **З домовини фараоньского достойника** зробило ся по більше як 3000 лїтах корито до праня, а то ось як: Тому яких шісдесять лїт, як в Єгиптї знайдено староєгипетский саркофаґ (домовину) вироблений з рожевого ґранїту. Саркофаґ той мав якийсь корабель завести до Льондону, але що в дорозї на корабли щось попсовало ся, то він мусїв заїхати до Триєсту, щоби тут его направлено. За направу треба було заплатити 500 зр. Замість тої суми капітан корабля лишив єгипетский саркофаґ, котрий уставлено на подвірю в домі якогось Памфілї, де его часом уживано до праня. Недавно тому переїздив через Триєст віденьский єгиптольоґ в дорозї на конґрес орієнталїстів в Римі і оглянув сей саркофаґ та розпізнав,

---

бавили ся дуже приятно підчас різдвяних сьвят.

— Зовсім ні, вірте менї. На приходстві на селї, в кружку самих старих молодців то чей дуже нудно, не кажучи вже про сумну пригоду, якою закінчила ся моя гостина — додав Реджінальд, котрого лице при тім і поблїдло.

— В кружку старих молодців! — повторила Павлина; отже в домі Вашого свояка не було ніяких дам?

— Не було.

— Дійстно!

Павлина надула губи погірдливо, але не хотїла ще переконати Реджінальда, що він неправду каже.

— Дуже мене то тїшить, що Ви прийшли до мене, — сказала она; — менї потреба Вашої помочи і то конче.

— Люба Павлино, вірте менї — зачав ґраф говорити.

— Не говоріть нїчого, аж учуєте, о що Вас буду просити — сказала панї Дурска. — Ви знаєте, як мої вірителї стали менї перед Різдвом докучати. Прийшов час коли їм треба конче віддати, бо як нї....

Она тут замовкла і проникаючим оком глянула на свого гостя.

— Бо як нї — то що? — спитав він. — То що буде, Павлино?

— Менї здає ся, що Ви повинні би добре знати, що буде — відповіла она. — Мушу або заплатити, або з ганьбою втїкати з сего краю. — Відзиваю ся до Вас в гіркій нуждї! Чи не могли би Ви менї помочи, Ви що кажете, що мене любите.

— Чейже не сумнїваєте ся о тім, Павлино, що я Вас люблю — відповів ґраф Реджінальд. — На нещастє нема такого чародійства, щоби найправдивійшу, найчистїйшу любов замінити на гроші. У мене на цїлім маєтку нема й двайцять фунтів.

— Так; а тих чотириста пятьдесять фунтів, що Ви перед самим Різдвом виграли від льорда Каверса — чи тоті гроші вже розійшли ся?

— До послїдного феника — відповів Реджінальд без сорому.

Він мав у себе в бюрку банкнотами майже двіста фунтів; але его зовсім не брала охота жертвувати гроші, котрих єму самому було потреба, а він задля своїх дорогих навичок сидів завсїгди в довгах по самі уха.

— Видко, що Ви їх борзо пустили! Але они певно ще не всї розійшли ся, ґрафе Реджінальде. Я гадаю, що сто фунтів заспокоїло би моїх вірителїв, бодай на якийсь час.

— Таже кажу Вам, люба Павлино, що розійшли ся, всї розійшли ся. Я Вам дав значну суму, як лиш виграв — Ви чей то собі ще пригадуєте?

— Так пригадую собі дуже добре. Ви дали менї тогди пятьдесять фунтів — пятьдесять фунтів на удержанє дому, котрий Вам служив за лапку на Вашу жертву, а я була тою принадою, що притягнула єї на згубу. О, Ви були дуже щедрі, дуже благородні; а тепер, коли обманеним не хоче ся вже давати ся обманювати, — коли Ваша лапка вже Вам не придатна до нїчого, — то я маю втїкати з краю, бо Ви не хочете пожертвувати анї крихти зі свого еґоїзму, щоби охоронити мене від ганьби?

— То сьмішно, Павлино — відозвав ся ґраф нетерпеливо; — Ви таке щось плетете, як то звичайно люблять плести женщини, котрим все то робить ся, що їм захоче ся. Я не в силї помагати Вам сплачувати Ваші довги і було би далеко лїпше, щоби Ви тихцем винесли ся, доки то ще можна і заким би Вас арештували.

— Отже Ви хотїли би, щоби я тихцем винесла ся, як яка мантїйка! — сказала Павлина і очи їй аж засьвітили ся.

— Та не потребуєте, моя люба, аж таких немилих слів уживати. Були вже люди, що належали до найлїпшого товариства в Анґлії, а мусїли з таких самих причин, які і Вам не дають тут дихати, виносити ся на тамтой бік каналу. На тім, Павлино, не зискає ся нїчого, коли річ буде ся брати із сентиментальної сторони. Мої приятелї в клюбі стали недовірчивими супротив сего дому, і ледви чи ще коли знайде ся для мене нагода виграти тут який гріш. На щож мають Вам докучати Ваші вірителї? Вертайте назад до Парижа, де маєте вдвоє тілько преданних невільників і убожателїв, як в нашім поганім краю на островах. Та й я вирву ся звідси, скоро лиш сяк або так залагоджу мої справи; станете знову королевою сьвітлого сальона, а я....

— А Ви виберете ся знову на рабунок — сказала Павлина, бо вже не могла утаїти свого гніву. А відтак говорила сердито дальше: О ґрафе Еверстронґ, дякую Вам за сю розмову. Прецї раз я Вас зовсім зрозуміла! Я Вас виставила лиш на пробу, ґрафе Реджінальде — я зондувала Ваш характер. Я позволила собі просити Вас о поміч, щоби пізнати то подайне стебло, на котре я опирала ся. Але тепер можу Вас висьміяти і погорджати Вами! Ідіть собі звідси, ґрафе Реджінальде Еверстронґ, то моє помешканє — моя домівка — а нїяка приватна нора картярска — нїяка лапка на Ваших богатих приятелїв. Я вже не сама одна на сьвітї. Мої довги вже поплачені — поплатив їх хтось, що віддав би охотно для мене послїдний свій гріш і рад би був, що може жертвувати ся для мене. Вашої помочи менї не потреба. Я вже не змушена як та яка злочинниця втїкати серед нічної пітьми з сего дому. Можу вже тепер називати ся панею сего дому; вже мене довги не тиснуть, як тяжкі кайдани, анї нїякі погані тайни, що менї житє робили мукою, а перше, що роблю яко панї сего дому, то есть, що заказую Вам переступати ще раз сей поріг.

що в нім спочивало тїло одного з найвисших достойників на дворі фараона в старім Єгиптї. Достойник той звав ся Сутісахт і помер більше як три тисячі лїт тому назад.

— **Подвійно обманений муж.** Білград, Будапешт і Відень стали ся сими днями місцем слїдуючої сумносьмішної події. Перед кількома днями приїхало до Відня і до Будапешту по двох тайних аґентів поліцийних, щоби тут при помочи місцевих аґентів вислїдити залюблену пару, що втекла з Білграду за границю. Тоті залюблені, то жінка білградского банкіра Матияса Шефлера і молодий мужчина, еї учитель гри на фортепянї. Білява красавиця називала ся панною Матильда Клїнґер і була донькою учителя з Будапешту. Шефлер пізнав був свою жінку перед двома роками у Відни і залюбив ся в нїй на смерть. Він оженив ся з нею і повіз еї до Білграду. Матильда, що давнїйше жила собі дуже бідненько, ставши жінкою банкіра, почала сипати грішми. З того приходило межи супругами часто до колотнечі, і Матильдї сприкрив ся еї муж, котрий ще до того о богато був старший від неї. Она хотїла вже раз его покинути, але він якось не допустив до того, бо все ще був в нїй залюблений. Мимо того молодій жінцї удало ся утечи, а поліция вислїдила, що она з своїм любчиком поїхала на Угорщину. А що рівночасно щез і еї учитель музики, то настав здогад, що то хиба він тим еї любчиком. Отже, як сказано, тайна поліция кинула ся, і ось що вислїдила: В Будапештї зараз на другий день прийшло на двірци до арештованя, котре викликало велику сензацию. Коли імено надійшов з Білграду поспішний поїзд, вийшла з вагона першої кляси якась хороша молода і білява дама, густо заслонена, а еї вів попід руку якийсь молодий мужчина. Тогди приступае до дами детектив — бо після опису то тота сама — і питае хто она. Она відповідае зовсїм спокійно, що есть женою білградского банкіра Матияса Шефлера і приїхала для розривки до Будапешту. Детектив каже їй тогди дуже чемно, що она на жадане білградскої поліциї мусить назад до Білграду вертати. Єї і дїстно відослано зараз найблизшим поспішним поїздом до Білграду. Там на двірци чекав вже на ню банкір, повідомлений о всїм телеграфічно. Але як же він здивував ся, коли побачив, що тота білява дама то зовсїм не его жінка. Цїлу річ вияснила аж сама дама, привезена силоміць до Білграду. Она сказала, що їхала зі своїм свояком в тім самім поспішнім поїздї, що і панї Шефлер, котрій хтось дав вже був знати, що поліция мае слїдити за нею. Она, Шефлерова, дала отже їй 3000 франків за то, щоби она зі своїм свояком висїла в Будапештї, а коли поліция буде еї питати, хто она, щоби она сказала, що есть женою банкіра Шефлера з Білграду. Тимчасом правдива Шефлерова поїхала з своїм любчиком до Відня а може і дальше, забравши свому мужеви 40.000 франків готівкою і в цїнних паперах.

Штука, наука і лїтература.

— **Зміст десятої книжки Л. Н. Вістника** е ось який: Маруся Богуславка, поема П. А. Кулїша, піснї I—II. — Двічі охрещена, повість з часів кріпацтва Д. І. Грушка (I — VI). — Останнїй раз, етюд Наталки Полтавки. — Гелена і Фавст, третий акт другої части Ґетевого Фавста переклав Ів. Франко. — Ель Бруґ, новеля Уіди. — Із історії „москальофільского“ письменства в Галичинї (I—II) Ів. Франка. — Із чужих лїтератур: Лїтературна спадщина Альфонса Доде, нап. М. Грушевский (докінч.) — Злочинцї дїти від 1866 до 1896 р. покарані у Франциї й Альжірі, С. Пилиньского. — Хронїка і бібліоґрафія.

Телеґрами.

Відень 16 жовтня. Під проводом ґр. Кляріого відбула ся вчера кількогодинна рада мінїстрів, на котрій обговорювано також средства, які треба зарядити з причини наміреного на завтра знесеня язикових розпоряджень.

Берлин 16 жовтня. Цар відвідае цїсаря Вільгельма в Потсдамі при кінци сего місяця. Цар забавить в Потсдамі дуже коротко. Торжественних принять з огляду на жалобу по наслїднику престола кн. Юрію, не буде.

Д'Урбан 16 жовтня. Після згідних донесень Бури обсадили місто Ню-Кесль.

— Ей, панї Дурска — відозвав ся Реджінальд глумливо — таж то дивна зміна річий!

— А Ви гадали може, що моя дурнота не мае границь — сказала на то Павлина; — видите, що Ви помилили ся. Навіть і їй мусїв прийти конець. А тепер ґрафе Реджінальде Еверстронґ, кажу Вам добра ніч і бувайте здорові.

— Чи то фарса, Павлино? — спитав ґраф розлючений, що аж ледви міг вимовити ті слова.

— Ні, ґрафе Реджінальде, то найострійша правда — сказала панї Дурска і задзвонила на слугу.

На той знак увійшов зараз Карльо Тоас.

— Карльо, двері — сказала она спокійно.

— Ґраф кинув на ню грізним оком, і відтак вийшов а Іспанець з повагом відвів его аж до дорожки.

— Проклята! — сказав ще лиш ґраф Реджінальд і поїхав. — То ніхто инший лиш Данило Дарґун мусїв їй додати тої сили, щоби она мене так зганьбила; але він заплатить за ту безвстидність. Але на що звів Керрінґтон їх обое? Їх звязь може нам лиш пошкодити. Мушу дійти того, на що він то зробив. То для мене зовсїм не понятне.

— — — — — — — — — — — — — —

Граф Реджінальд і его злощастний союзник, Керрінґтон, зійшли ся на другий день, і Реджінальд розповів ему ту сцену яка відограла ся в виллї Гільтон.

— То ти все наробив! — сказав він. — Ти звів еї з Данилом Дарґуном.

— Так есть — відповів Віктор холоднокровно. — Пан Дарґун предложив їй свою руку і свое майно так само як і свое серце а она приняла і они вже по слові.

— Ти мене зрадив, Вікторе!

— Так тобі здае ся!

— Може нї? На щож би ти так дуже старав ся о то, щоби они пібрали ся?

— Дурак з тебе Реджінальде, та ще до того й упертий дурак, бо як би не то, то по тім, що я тобі сказав, ти би сеї справи й не тикав. Таже я тобі казав, що до того подруженя, котрого ти так боїш ся, не прийде,

— А як же ти не допустиш до того?

— Так легко, як би я й міг довести до того, як би менї схотїло ся. Мій любий, ти, здае ся, не розумієш того, що прості, честні люди суть лиш ляльками в руках того, що висший від них, і він потребуе лиш рушати ними.

— Колиж не мае прийти до того подруженя, то чомуж ти довів до того, що Данило заручив ся з Павлиною? — спитав ґраф, зовсїм не переконаний тим, що ему сказав его союзник.

— Я маю свої причини, і то дуже добрі, хоч ти людина дуже непонятлива, щоби то зрозуміти — відповів Віктор нетерпеливо. — Прецї ти і твій перший брат, Данило, жиете з собою в дружбі, може не так?

— Таже так.

— Отже послухай мене. Коли би він помер без наслїдників в простій лінії, то ти був би однїсеньким, що зискав би через его смерть, а коли би він, чоловік молодий, сильний і зовсїм здоровий, о котрім не легко подумати, що він слабував, умер і лишив тобі десять тисячів фунтів доходу, а умер в щоденних зносинах з тобою, то чи не могли би злобні і підозріваючі люди здогадувати ся причин его смерти? Міг би хтось давати до пізнаня, що то ти хотів позбути ся его, міг би хтось говорити, що Ви завсїгди бували разом, і ти мав тілько нагоди — зрозумій мене добре, — що ти мав тілько нагоди підкопувати тото житє, що стояло перегородою межи тобою а богатством. Люди могли би все то говорити, або може нї?

— Та могли би — відповів Реджінальд своїм понурим голосом — то могло би бути.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідае: **Адам Крехowецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).